

Kladení věnců u památníku československých letců ústeckého kraje, kteří bojovali za II. světové války za naši svobodu

reportáž Jardy Palečného

Jako každoročně i letos jsme se sešli u památníku, dnes už popáté, a to 12. 9. 2017. Průběh pietního aktu byl stejný jako u předešlých. Za zvuků husitského chorálu přicházejí jednotlivé delegace a za pomoci vojáků České armády pokládají k památníku věnce a kytice květin.

Pietní akt zahájila pracovnice městského úřadu Sabina Řezáčová. První delegace byla z městského úřadů vedená starostkou a senátorkou Zdeňkou Hamousovou.

Přicházejí postupně další delegace, např. delegace obce Toužetína vedená starostou Josefem Novotným

Za krajský úřad položil kytici náměstek hejtmana Stanislav Rybák

Václav Král

Květiny za naší organizaci Letci - Žatec položili k památníku Jirka Mach a Josef Toksa. Na tuto akci jsme každoročně zváni – patříme mezi navrhovatele tohoto pietního místa.

K památníku přichází každoročně poměrně málo lidí, letos se nás tady sešlo asi třicet, většinou členové našeho spolku a jejich rodinní příslušníci. Je to velká škoda, hrdinové RAF byli vlastně našimi kolegy ve zbrani a my dokážeme dostatečně zhodnotit jejich těžkou a nebezpečnou úlohu v leteckých bojích na evropském nebi.

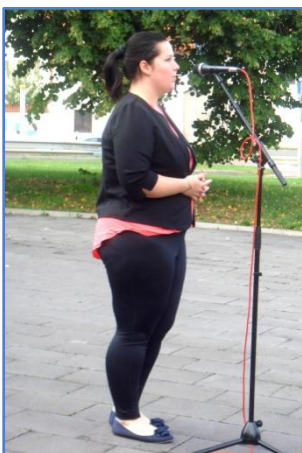
Příhlížející – většinou příslušníci naší organizace Letci - Žatec

Přichází na řadu projevy. Starostka a senátorka Zdeňka Hamousová hovoří o vzniku památníku, kdo jej navrhl, vytvořil a financoval. Hovoří i o nedávné minulosti letiště „Korea“, o 11. slp a jeho příslušnících a jejich zodpovědné a záslužné práci. Hlavní pozornost věnovala samozřejmě našim kolegům – hrdinům II.světové války a jejich bojovému nasazení v boji za naši svobodu.

Po ní se ujímá slova náš předseda Václav Vašek. Jeho proslov je jako vždy promyšlený, emotivní a také kritický. Vybírám z něj pár citací:

Obávám se nepříjemného fenoménu ztráty paměti. Nedozírné oběti 1. světové války byly zapomenuty pro ještě otřesnější oběti II. světové války. Zrovna tak tradice, při nichž hovoříme o hrůzách posledního velikého ozbrojeného konfliktu, budou nekompromisně převálcovány tím, co se v dohledné době v Evropě začne, potažmo v celém světě, opět odehrávat. Ne nadarmo platí historická pravda, která konstatuje, že čím déle od poslední války, tím blíže k té příští. Lidstvo je nepoučitelné. Proto se ptám: „Nepostihne osud tohoto památníku po blížící se válce příběh jeho předchůdce na tomto místě? Nebude opět natřen na růžovo, nebo na černo a posléze potupně odstraněn?“

Podstatný je však aktuální žalostný stav obranyschopnosti České republiky. Už čtvrt století se její vrcholní představitelé, tak jako jejich předchůdci, chodí klanět k památníkům obětí zverstev válek. Ale už čtvrt století dělají vše pro to, abychom opět dopadli jako po mnichovské zradě. Nejen že ozbrojené složky tohoto státu byly za to období zredukovány na počty a kvalitu, o nichž nemá smysl ztratit snad ani půl slova. Vážnější je skutečnost, že jsou z drtivé většiny zdemoralizovány.

Na závěr zazpívala žákyňka základní umělecké školy v Žatci českou státní hymnu